איה כורם סליחה שאני איה

הציונות ניצחה, אז למה להתקרבן?

המתקפה של אייל ברקוביץ' על ח"כ אבתיסאם מראענה זו תודעת חלשים ⊗ מדינת ישראל כאן כדי להישאר, אבל היא חייבת תיקון מבפנים כדי להפסיק להפסיד

במאה הקודמת הייתי מדריכה נלהבת בצופים. מכיוון שמערכי הפעולות עבור תלמידי כיתה ח' כוללים גם פעולה על ציונות, החלטנו אני ושותפי לשקר לחניכים ולספר להם שהמשפחה שלי יורדת מהארץ. במהלך שעה וחצי ניסינו לגרום להם לכעוס עלי ולטעון שזה לא בסדר לרדת מהארץ, בזמן שהם העדיפו להצטער על שאני עוזבת, לתהות איך נשמור על קשר ולברר מי תהיה המדריכה שלהם עכשיו.

לפני מאה שנה "ציונות" כללה שאיפה לבנות בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל ולעודד עלייה, להחיות את השפה העברית ולכונן חברת מופת המושתתת על צדק חברתי ושוויון – ועל כולם פלוס־מינוס, למעט האחרון, כבר מזמן סימנו וי.

ירידה מהארץ כבר לא לוחצת לנו על כפתורים, והיורדים מזמן לא "נפולת של נמושות". הולכים ומתרבים ההורים שרוחקים בילדיהם לעזוב למקום שבו קל יותר לחיות, ו"ציונות" היום היא אך ורק ציון שאנחנו מחלקים לאחרים – האם לנו הם או לצרינו.

שאלה שמופנית לחברת כנסת ערבייה על זכותו של העם היהודי למדינה בארץ ישראל לא יכולה להיות פחות רלוונטית, היות שיש לה אפס יכולת לשנות את המציאות הזו. באותה מידה אפשר לשאול ח"כ ערבי על זכותם של חיילים להתיישב בראשון לציון מערב. הרי אנחנו כבר לא בדיוק מדינה קטנה מוקפת אויבים. נכון, יש איום משמעותי על אזרחי המדינה, אך קיומה של ישראל כמדינה במרחב הגיאוגרפי הנתון אינו מוטל בספק.

מצרים וירדן – כלומר מרבית הגבולות הגיאוגרפיים שלנו – אינן אויבות יותר. לבנון וסוריה הן מדינות על הנייר בלבד. חיזבאללה לא יצליח לקנות בייגלה בצומת מחניים גם אם יתאמץ, והפלשתינים לא יצליחו לכבוש גם את רמאללה – והיא בכלל שלהם.

האם חמינאי יפיל עלינו יום אחד פצצה שאולי תהיה לו ואולי לא? מה עם הנשורת שתחסל חיים נורמליים בכל המזרח התיכון והפצצה שתיפול על איראן ביום שלמחרת? והכל רק כדי להשמיד כמה יהודים שחיים במרחק שלוש מדינות? אתם יודעים מה עוד נמצא במרחק שלוש מדינות מאיתנו? צ'אד.

אני לא מקילה ראש: הטרור הוא מהטרגדיות הגדולות של קיומנו. הוא מאיים לא רק על חיי אדם אלא גם על הכלכלה, על תשתיות, על המסחר ועל הנורמליות, אבל להוציא כמה צעקנים עם מעט השפעה על המציאות, איש לא מערער יותר על עצם זכותנו להיות כאן. רק מה? הפחד מוכר עיתונים, מוציא מצביעים לקלפי וגורם לכולנו לשכוח את מחירי הדיור, הקוטג' והפסטה, להדחיק את מערכת הבריאות הקורסת ואת החינוך המידרדר, לשכוח שהמדינה הזו יכולה וצריכה להיות כזו שרואגת לאיכות החיים של אזרחיה ולא רק לחיים עצמם.

ניצחנו. הציונות ניצחה. איך ממשיכים מכאן? את הרצל כבר אי אפשר לשאול.

כשאייל ברקוביץ' יושב באולפן ומטיף לח"כ אבתיסאם מראענה (גילוי נאות, היא שכנה שלי בבניין שבו יש 50 דירות ופעם דיברנו על חוג הקפוארה של הבת שלה במעלית), על כך שלפני 20 שנה אמרה בצחוק או לא בצחוק שצריך להשמיד את זכרון יעקב – זו תודעת מפסידים. זו תודעת חלשים. למראענה לא היה ולא יהיו הכוח או היכולת להשמיד את זכרון יעקב, ואפילו לעלות לגג בניין מגוריה היא לא יכולה בלי לבקש מפתח מוועד הבית. האם מראענה זוממת להעמיס אותנו על אוניות חזרה לתימן ולפולניה? אני מסופקת. ואם כן, האם הדרך הקצרה לעשות את זה עוברת דרך הפריימריז במפלגת העבודה?

צילום: אלן שיבר

אייל ברקוביץ'. מטיף את תודעת המפסידים

אותו ברקוביץ', כשלבש את מדי מכבי חיפה, שמע מאות פעמים את האוהדים צועקים "לשרוף את תל אביב". האם זה אומר שהם באמת הולכים לשרוף את תל אביב? ניצול סביר יותר של הזמן של כולנו יהיה לשאול את מראענה איך היא מתכוונת, כחברת כנסת, לשפר את חייהם של אזרחי מדינת ישראל. איכשהו הנושא הפעוט הזה תמיד נדחק הצידה.

לראש הממשלה הבא, יהיה מי שיהיה, צפוי לו"ז צפוף ועמוס, ורשימה ארוכה־ארוכה של שאלות הדורשות תשובה. אנחנו, שבפעם החמישית נלך לבחור בו, צריכים לשאול את עצמנו לא רק איפה אנחנו היום ואיפה אנחנו רוצים להיות, אלא מי אנחנו רוצים להיות בדרך. ⊗

shishabat@israelhayom.co.il